

Šibenički katolički list
SIBENIK
NAUČNI ODBJER
Pojedini broj stoji Dina 0-50.

Šibenički

Poštarina plaćena u gotovom.

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 7. rujna 1930.

Broj 13.

Nakon Euharistijskoga kongresa

Euharistički kongres uspio je sjajno, daleko preko svakog očekivanja. Bio je veličajna manifestacija i dokaz žive vjere svih katolika Jugoslavije, napose svih Hrvata, prema božanskom Spasitelju u presvetom oltarakom Sakramentu. To potvrđuje domaće i strano novinstvo, a to potvrđuje i žučljivo pisanje ometnika proti kongresu. Na svemu budi Bogu hvala i slava! Svrha je postignuta, a to je: ne samo da se iskazuje čast i ljubav prema Gospodinu Isusu, nego da se ona još više rasplamti i raširi što dalje. To je zadaća svakoga katolika — nakon kongresa. O tome govori lijepo pastirsko pismo naših biskupa narodu, izdano zadnji dan kongresa.

Izrazivši svo u radost, što su mnogobrojni vjernici došli na kongres, vjerno i pobožno sudjelujući obredima i svečanostima, pristupajući na sv. pričest, klanjajući se božanskom Spasitelju i učestvujući procesiji, zabvaljuju biskupi Bogu na velikom uspjehu kongresa. Zatim daju očinske preporuke, da se uzdrži i plod kongresa u pojedincima i u narodu.

Kako je i naravno, pastirsko pismo upućuje na izvor duhovnoga života, Isusa u oltarskom Sakramentu, koji htjede ostati među nama do konca svijeta pod prilikom kruha i vina, da bude hrana naše duše.

Zato se preporuča česta pa i svagdanja sv. pričest, kako su običavali činiti i kršćani prvih vremena, jer naše vrijeme slični onim vremenima, slijedeći u mnogočemu duh i načela poganstva. Treba nastojati, da djeca što ranije počnu pristupati na sv. pričest, prije nego ih okalja grijeh. Svi katolici, koji ne mogu češće, neka nastoje da barem svakoga mjeseca pristupe k stolu Gospodnjemu. „Idite k životu!“ — vapi biskupi sa sv. Augustinom.

Nadalje se naglasuje opsluživanje zapovijedi, da se sluša sv. Misa u

zapovjedne svetkovine. Zbog uzvišenosti sv. Mise i milosti, što se ponjoj primaju, preporuča se slušanje sv. Mise i u radne dane, kada i tko to samo može.

Oltarski Sakrament je otajstvo ljubavi. Zato svetohranište (tabernakul) treba da bude stalno i sigurno utočište u svim potrebama duhovnim i vremenitim, što ih trpimo na svijetu. „Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti!“ Ovako je nekada Isus zvao k sebi učenike, a ovako ih i danas zove, jer je On uvijek Bog dobrote i ljubavi. To treba da potakne dobre katolike da prihvate lijepi običaj, te pohađaju Isusa u Svetotajstvu i Njemu iskažu svoju ljubav, svoje potrebe duše i tijela.

Da nas Isus lakše usliši, preporučimo se Mariji za zagovor i posredovanje. Stoga se preporučuje molenje krunice pred Svetotajstvom često, pače svaki dan.

Ovim sredstvima će se sve to više promicati kršćanski duh, iz čega će slijediti tačno ispunjavanje dužnosti, iskorenuće opacina, vršenje dobrih djela. Biskupi završuju pastirskim blagoslovom, zazivajući na sve obilje milosti i božanski blagoslov.

Sjajno priznanje katoličkoj Crkvi

„La Croix de Tarn et Garonne“ donosi slijedeću vijest:

G. Doumergue, predsjednik francuske republike, primio je novoga nadbiskupa Pariza kardinala Verdiera, kojemu je dao veoma važne izjave o Crkvi katoličkoj u Francuskoj. Te izjave poprimaju još veće značenje, jer ih je dao najviši predstavnik Francuske i ne katolik (Doumergue je protestant). Predsjednik Francuske rekao je ovo:

„Francuska je katolička zemlja. Sve većma konstatiram, da u njoj

postoje duboka kršćanska čuvstva. Mi smo velika katolička zemlja i moramo kao takova ostati. Stoga je naša zadaća, da u svijetu igramo ulogu faktora, koji ide naprijed i koji obuzdava rdave instinkte — to je naša jedina ambicija. Taj zadatak je tako važan, da bismo imali svjetski rat, prije nego li minu dvije godine, kada bi ga Francuska prestala izvršivati. Potrebno je, da katoličke snage pripomognu do uvođenja jedinstva u zemlji, do učvršćenja moralnoga pridizanja Francuza, do širenja dobrote i ljubavi. Treba prema unutra učvrstiti ujedinjenje svih moralnih snaga. Vi ste, preuzvišeni gospodine nadbiskupe, predstavnik velike moralne snage, kakova je katolicizam. Ne bojte se, da razvijate svoj rad. Antiklerikalizam, koji se javlja, čisto je površan. Katolicizam može izvršiti mnogo, ako se svećenstvo afirmira na religioznom i socijalnom području.“

Još nijedan predsjednik francuske republike nije dao veće i sjajnije priznanje katoličkoj Francuskoj od današnjega njezina predsjednika Doumerguea, koji je gornjim riječima tako divno označio ulogu katolicizma u životu Francuske. To priznanje tim je veće, što dolazi iz ustiju nekakolika Doumerguea, potomka onih kalvina, koji su oružjem u ruci razbijali vjersko jedinstvo katoličke Francuske, a osim toga i nekadašnjega pripadnika francuske ljevice, koja je vodila protiv katolicizma boj do istrage.

Vjera i čudoređe bezuvjetne su osnove javnoga blagostanja. Onaj ne ljubi domovinu, tko potkapa te čvrste stupove ljudske sreće. Njih poštuje i ljubi ne samo svaki pobožni čovjek, nego i svaki pravi političar. Razum i iskustvo dokazuju, da čudoređa u puku ne može biti bez vjere. Upravo vjera i čudoređe jesu ono, što narodnoj vladi mora dati životnu snagu.

Washington

Lijepi primjer

Ovo se dogodilo u našoj okolici. Neki ugledni svećenik sa sv. poputbinom pođe k umirućoj bolesnici. Zaselak, gdje umiraše starija pokojnom smrću, bijaše udaljen od crkve za tri četvrti milje.

Put je vodio kroz gustu i tamnu šumu.

I svećenik se moljaše svim žarom svoje svećeničke duše, da Gospod udijeli snage i jakosti dobroj starici, koja se negdje tamo nedaleko sprema za vječnost.

Najednom iza brzoga okretaja iz guste magle pojavi se auto. Auto mimoiđe svećenika. Zatim... na glas zvonca auto se zaustavi, dok dva gospodina s najvećom udvornošću sidu gologlavi, kleknu u blato, poklone se i žarko pomole.

Dobri svećenik osjeti, kako mu srce jače zakuca pri tom nenadnom prizoru. Prođe kraj pobožnih putnika, kadno jedan od tih, visoka i vitka stasa, približi se s počitanjem časnom svećeniku i reče: „Vele časni gospodine, lijepo Vas molim, udijelite nam milost, da biste izvolili sjesti u naš auto s dragim Bogom. Mi ćemo Vas postaviti na najljepše mjesto.“

Malo smeten gosp. župnik učtivo odbije ponudu. No onaj gospodin

navaljivaše sve više, te na odlučno svećenikovo odbijanje reče: „Pa onda, velečasni, mi ćemo ići za Vama malo pomalo pješke do raskršća, jer mi u nikakvom slučaju ne ćemo ići ispred našega dobrog Boga.“ Župnik pomisli: „Pa... odavle do raskršća nema manje od 2 kilometra, put je hrapav, ova gospoda izgledaju mi dobri kršćani. Taj Bog se ne će srditi, što se jedamput vozio u auto. Uostalom tamo na brežuljku bolešnica me s velikom nestrpljivošću čeka.“ Napokon glas savjesti i lijepa prigoda ponukaše svećenika, da se smjesti u lijepi auto.

Tada se mogao vidjeti ovaj prizor, zástalno malo čudan, ali i potresan: Svećenik u misnom rahu stoji nasred auta, držeći čvrsto i sabrano uz svoja preta sv. poputbinu. Isto tako na nogama stajao sa strane mali ministrant, koji je češće kucao zvončićem. Ona dva gospodina pak klekahu između sjedala, sklopljenih ruku, a očiju oborenih, moleći se dosta glasno i klanjajući se presv. Sakramentu, koji ih je počastio svojim nenadnim posjetom. Također šofer otkrivene glave molio se usporivši motor i malo brzinu, te saspa polako auto prisprije na brdo.

Nakon nekoliko časaka eto ih na raskršću. Auto se zaustavi. No gosp.

župnik, prije negoli ostavi svoje prijatelje, zaželi, da sazna za njihovo ime. Jedan se od njih predstavi: „Grof od M., bivši maršal dvora“. Zatim upirući na svoga druga, još zadubena u molitvi: „Vojvoda od U., adjutant Nj. Veličanstva...“

Imena ove dvojice su jedna od najljepših i najslavnijih našega starog plemstva.

Zaista ovo je djelo potresno i utješljivo, te je bilo vrijedno, da ga se spomene!

(Iz belgijskoga „Journal du canton de Ciney“.)

Biskup Strossmayer i starokatolici*)

III.

Strossmayer zabacuje „narodnu crkvu“ (dakle i starokatoliku).

Što veli biskup Strossmayer o „hrvatskoj starokatoličkoj crkvi“ i o pravoslavlju kao „narodnoj crkvi“?

O tome on otvoreno piše u svojoj poslanici g. 1882. ovako:

„Vrlo dobro dokučajem, da je pravoslavnoj crkvi srpskoj i bugarskoj na balkanskom poluotoku najpreča briga biti morala razvrgnuti ono jedinstvo, koje je Srbima i Bugarima izvorom i povodom neizmernih muka i patnja bilo. Bolje je

*) Nastavljamo nizom članaka, kojih su dva već izašla u 1. i 2. broju našega lista.

Dr Fra A. Guberina:

Naš krešimirski ponos

II.

Stari Grci bili su toliko kulturni i naobraženi narod, da je njihova kultura stvorila temelje, na kojima počiva sva današnja svjetska kultura. Stari Rimljani naprotiv bili su vanredno vrsni političari, diplomati i organizatori. Oni su vremenom raširili svoju vlast gotovo po cijelome onda poznatome svijetu. Oni su primili kulturu od Grka. I jer su bili politički gospodari cijeloga ondašnjega svijeta, tu su kulturu također nametnuli svim svojim podanicima. No toj grčkoj kulturi dali su oni i svoj rimski pečat. Tako za doba Hristova rođenja mi imamo na cijelome onda poznatome svijetu jednu vrlo bogatu kulturu, grčko-rimsku kulturu, ili, kako se u znanosti zove, helenistično-rimsku.

U Evropi rimska vlast nije se ra-

širila samo nad onim krajevima, gdje su živjeli Germani (današnja Njemačka, Velika Britanija, skandinavski poluotok). Rimljani su uvijek težili, da ih podjarme. No ne uspješno. Naprotiv ovi Germani srušili su rimsku državu na zapadu.

U četvrtome vijeku najprije negermani-Huni, pa onda Germani, Goti, Vandali i drugi navališe na rimsko carstvo i konačno 476. g. srušili su zadnjega rimskoga cara na zapadu.

Ovi germanski narodi bili su bez ikakve civilizacije, pa naravno da su sve rušili i palili, što su pred sobom našli. Mi i danas upotrebljavamo riječ vandalizam za oznaku divljaštva. Naš zemljak sv. Jerolim ovako opisuje haranje ovih barbara po našim sadašnjim krajevima, ondašnjoj Dalmaciji i Panoniji (a kako je bilo ovdje, bilo je svuda, kamo je došla barbarska stopa): „Već je dvadeset i više godina, da između Carigrada i

Julskih Alpa dnevno teče rimska krv. Got, Sarmat, Kvad, Alan, Hun, Vandal i Markoman pustoši, pljačka i razara Skitiju, Trakiju, Makedoniju, Dardaniju, Dakiju, Tesaliju, Ahaju, Epir, Dalmaciju i sveukupne Panonije. Koliko je matrona, koliko Božjih djevoja, koliko odličnika i plemenitih tjelesa palo žrtvom strasti ovih divljih životinja. Zarobljeni su biskupi, poubijano je svećenstvo, nema više Božjega štovanja. Crkve leže u ruševinama, uz oltare Hristove privezani su konji, a moći su mučeničke porazbacane: *svugdje samo tuga, užas i mnoštvo slika smrti*. Rimski svijet može da se raspadne, ali se naša šija ne će saviti.“

Ovi barbarski narodi za neko doba izgradili su jake političke države, ali su se ove brzo slomile, i jednim čudnim slučajem nestalo je i njih i njihovih država. Razlog je glavni u tome, što Goti, Vandali, Huni, Markomani i drugi nijesu u-

stopat bilo svojim vlastitim narodnim životom kako tako živjeti, nego u općenju sa crkvom grčkom jezik i narodnost svoju i sve svoje svetinje gubiti i crkvi i narodu svom grob kopati. Meni je neizmijerno drago, da je to oslobođenje Srbima i Bugarima, dapače i Rumunjima za rukom pošlo. Ali pitam ja: Je li to normalno stanje crkve? Ako je tako, onda valja brisati iz vjerovanja apostolskoga i niceno-carigradskoga ono, što svaki dan skupa sa pukom našim molimo: Vjerujem u jednu jedinu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu.

I taj nauk o narodnoj crkvi nije nauk istočne crkve, nego protestantske, koja uči: „Cujus regio, illius religio: Čija zemlja, onoga i vjera“. Svatko vidi, da je crkva istočna zaista do toga stanja dospjela, i da među njima nema nikakvog živog općenja i nikakve prave međusobnosti; ali to ne bi nipošto povodom biti imalo, da se protestantičkim naukom brani ono, što se nipošto obraniti ne može; pače to bi upravo povodom biti imalo, da se ozbiljno misli, kako bi se stara sveza među istokom i zapadom i opet povratila; i kako bi se ono u crkvi proslavnoj, što sada većom stranom u mrtvilo i nehajstvu leži, op-

ćenitim životom i opet oplodilo i na novi život probudilo. Crkva katolička već samim imenom i nazivom svojim odbija od sebe nauk o narodnoj samo crkvi; jer Crkva katolička drži i vjeruje, da je Isus poglavito za to za vas svijet na drvu križa umro, da poglavito za to svuda po svijetu sa cjelovitim svetim bićem svojim među nama pod prilikom kruha i vina živi i ostaje, da vas svijet u jedincatu svetu obitelj, da sve pojedine narodne crkve u jednu svetu Crkvu pretvori, tako: da pojedine crkve osim svoga vlastitoga života i općenitim životom živa, i jedna druga potpomaže i podupire. To svakome na pamet meće biblička slika o vojsci, dobro uređenoj, koju nitko svladati ne može. To je jedini zalag one slobode i neodvisnosti, koju je Isus cijenom svete krvi svoje Crkvi svojoj priskrbio i kano vječitā baštinu izručio. Tko drugačije shvaća Crkvu Božju na zemlji, taj joj prekida nit, koja ju sa Isusom Kristom i sa svim ostalim crkvama ovoga svijeta spaja; taj, koliko je do njega, briše iz apostolskoga vjerovanja članak o općenju svetih, po kome neumrla baština svetoga križa i osnovanih na njoj prava i zasluga biva općenitim blagom svih kršćanskih naroda, koji u crkvenom je-

đinstvu žive. U ovom je upravo jezgra one žive međusobnosti, koja sve crkve na ovom svijetu u jednu Crkvu pretvara i sakramentalnim imenom katoličke Crkve po svetom apostolskom vjerovanju označuje.“

Naši dopisi

Vodiče, 25. kolovoza.

Vodiče na Euharistijskom Kongresu. I nas Vodičane privukao je glas svetohranišnog Sužnja. Nijesmo se htjeli oglasiti milom pozivu našega Kralja. Otišli smo Mu u pohode svesrdno i dosta brojčano. Šezdesetak nas! U ovakvim ekonomskim prilikama i uz dosta veliku daljinu broj zadovoljuje.

Još više! Pošla je s nama i mjesna glazba. Pošli smo već 13. VIII. — između prvih hodočasnika!

Narod nas je oduševljeno i brojno ispratio na pristaništu. Došavši u Šibenik pošli smo uz svirku koračalca u „Katolički Dom“, gdje smo do odlaska ostavili prtljagu.

Sutra rano ujutro osvanusmo u Zagrebu. Kroz sva četiri dana euharistijskoga slavlja Vodičani su mirljivo i veselo pohađali razna zborovanja, kazališne i ine priredbe. „Vodička Glazba“ osim u velikoj manifestativnoj procesiji ustrajno je svirala i na mnogim drugim mjestima.

Svi su se hodočasnici, nadasve zadivljeni i potpuno zadovoljni, povratili svojim kućama, iz kojih se niti ne može sanjati o takvom slavlju katoličke svijesti i djetinjske vjere.

I ako smo došli kući o ponoći, narod je još čekao svoje predstavnike na toj neviđenoj proslavi našega Kralja i naše Ljubavi...

opće bili kršteni ili nijesu bili katolici. Vandala i Huna brzo je nestalo, jer ne htijući primiti kršćanstvo iz Rima, koje je onda bilo jedino nosilac kulture, nijesu imali nikakva oslonā u borbi sa kulturno nadmoćnijim pojedinim romanskim življem, koje je onda asimiliralo svoje nenaobražene gospodare. Vandali i drugi Germani osvojili su mačem kulturne Rimljane, a ovi su svojom kulturom njih sasvim porimili i izbrisali sa lica zemlje. Goti naprotiv bili su kršteni, ali ne po katoličku, nego po arijansku. Njima je njihov biskup Vullil stvorio posebno pismo, preveo sv. knjige na njihov jezik i htio im je dati neku posebnu gotsku kulturu Goti Arijanici prihvatili su namisao Vullilovu, te svojim jezikom i pismom stali su obavljati službu Božju. Tim pismom zakvirili su svoj duševni i narodni život te nikako nijesu pripustili ulaz latinskome jeziku i kulturi. Pa što

se konačno dogodilo? Što se može dogoditi od jedne stabljike, nikle u pijesku, a suviše u vječnoj suši? Suša i pijesak ne će dopustiti, da razvije žile i konačno će uginuti. Isto se dogodilo i s Gotima. Stabljiku svoje nacionalne kulture posadili su na suho tlo barbarske čudi, a odbacivanjem katolicizma onemogućili su si dolazak kiše, koju sobom on nosi. I tako gotski narod kroz kratko vrijeme iščeznu sa lica zemlje. Iščeznuo je upravo zato, jer je još nejak htio da ide na vlastite noge, pak ne mogući se držati na nogama pade u ponor, odakle se više ne diže.

Naprotiv imamo jedan drugi primjer kod ovih germanskih naroda, koji ne samo nije progutala romanska kultura, nego on postaje najmoćniji i najsnažniji predstavnik kulturne i političke nadmoći sve do dana današnjega. To su germanski Franci. Odmah u 5. v. primili su katolicizam. Crkva im je pružila svu

svoju moralnu i kulturnu pomoć. I ovi Franci primajući katolicizam primili su njegov smisao za disciplinu i znanost. Sa nadmoćnijom romanskom kulturom ne dolaze u sukob, već primaju njezine tekovine i stvaraju jaku kulturnu, vojničku i političku državu. Njihov kralj Karlo Veliki postaje prvim zapadno-rimskim carem, a njegov dvor je rasadište svake znanosti i umjetnosti onoga doba Karla Velikoga učinio je carem Papa Lav III. 800. g. na Božić, a na njegov dvor dolaze biskupi i svećenici kao učitelji i lučonoše. Katolicizam i njegova kulturna učinila je franački narod najslavnijim narodom ljudske povjesnice. No Franci, poput Gota, nijesu se razbijali na tobože „tuđinskom Rimu“ i latinskom jeziku. Zato Klodviga i danas slavi kao svoga prvoga kralja veliki i slavni francuski narod, dok Teodorika, utemeljitelja velike gotske države u 5. v., tek spominju mrtve knjige, a njegov spomen u živim osjećajima ljudskoga srca davno je već iščezao.

(Nastavit će se.)

Razgovor

Marko: „Hvaljen Isus, Ivane! Što mi je s tobom? Zar si se prošle nedilje pobojao vrućine, pak nisi došao k misi.“

Ivan: „Vazda budi, Marko moj! Bog s tobom, di bi ti ja propustio svetu misu, dok sam — Bogu hvale — zdrav!“

Mar.: „Vi stanari imate više zaslu-ge pred Bogom za jednu misu nego- li mi seljari za deset.“

Iv.: „Je vami je lakše, jer — tako rekuć — crkva vam je na pedalj puta a nam treba pregaziti šest milja. No ipak i nama bi bila sramota i grihota uzliniti se, dok je zdrav- lja. Ako ne slušaš mise i ne ideš na ispovid i na pričest, nisi više kršća- nina.“

Mar.: „Tako je, moj Ivane! No mislio sam, da u nedilja nisi bio na misi, jer te nisam vidio po misi na sastanku.“

Iv.: „Bio sam, brate, i pobigao sam. Kad sam čuo, što sve nasklapa onaj debeljaković iz grada, odmah sam ti ja rekao mom stričeviću Lovri: „Znam ja, kud ta bota klupko mota!“ — Ako smo grišnici, ne ćemo da budemo odmetnici, i put pod noge, odmaglili smo.“

Mar.: „A ja sam ti ga, moj brajne, slušao do kraja i samo se čudio, ka- ko može kršteno čeljade onako go- voriti. A da ti pravo kažem i čudio sam se, kako mu zakon dopušta, da se ruga vrhovnom poglavaru naše Crkve izgovarajući podrugljivo: „sve- mogući, — „nepogrišivi“ — „sveti Otac Papa“.“

Iv.: „A što je sve govorio?“

Mar.: „A tko bi ti znao izbrojiti, što je on sve izbrbljao. Između o- stalih gluposti rekao je, da nismo dužni slušati svete mise nediljom i blagdanom, niti ispovidati se i pri- čestiti o Uskrsu.“

Iv.: „Bog bio s nami i Blaž. Di- vica Marija! Onda je on Antikrst. Dok mojoj kući bude temelja, moji će ukućani svetkovati nedilje i blagdane slušanjem sv. mise. A na Uskrs ne će u mojoj kući okusiti blagoslovljenog kruha, koji nije ispo- viden i pričesćen.“

Iz katoličkoga Šibenika

Novi kanonik. Čestiti starina zač. ka- nonik prečasni don Niko Plančić bio je imenovan stalnim kanonikom Stolnog Kap- tola u Šibeniku. Čestitamo!

Svečanost Male Gospe u Varošu. Ras- pored svečanosti je ovaj: U nedjelju, 7. rujna, u 6:30 sati poslije podne svečana večernja. — U 8 sati tradicionalni zani- mljivi vatromet. — Na sam blagdan, 8. rujna, u 5 sati ujutro lekcije i tiha sv. Mi- sa. U 6 sati svečara sv. Misa. U 10 sati pontifikalna sv. Misa. U 5 sati po podne svečana procesija sa čudotvornom Gospi- nom prilikom, a nakon procesije propo- vljed i blagoslov sa Presvetim.

I na Malu Gospu, u ponedjeljak 8. t. mj., hodočasti brojni bogoljubni svijet iz Šibenika i okolice Gospinom svetištu u

Mar.: „Da moj Ivane, tako su či- nili naši stari! Tako treba da i mi činimo. Pravo si rekao, da je govorio ko Antikrst. On bi htio, da se mi odmetnemo od vire Isukrstove, da poput Jude izdademo našega dragog Isusa. Volio bi, brate, glavu izgubiti negoli toga učiniti.“

Iv.: „Da ti pravo kažem, Marko, mrsko mi je takve stvari i slušati, ali opet, u neku sam i znatiželjan, te bi htio čuti sve, što vam je go- vorio onaj odmetnik. Nego, eno, zvoni treći na ruzarije, ajdemo mi lipo u crkvu, da se pomolimo Bogu i Blaž. Dívici Mariji, a dojuče ne- dilje doći ću u selo na svetu misu, pak ću te potražiti, da mi sve ispričaš.“

Prvi tečaj Križarica

Dok su Zagrepčani obavljali po- sljednje pripreve za doček učesnika euharistijskoga kongresa, gostovale su u Zagrebu Križarice. 11., 12., 13., i 14. VIII. održalo je Veliko Križar- sko Sestrinstvo prvi tečaj Križarica. Tečaj su posjetile Križarice u veoma lijepom broju — oko dvije stotine — a bilo ih je iz svih krajeva do- movine. Neke su već organizirane, a mnoge su došle, da se pripreve za takav rad. Brojem najjača je bila skupina Šibenki. Bilo ih je 27.

Uprav nevjerojatno izgleda u da- našnje doba materijalizma, športa i komoditeta, da su naše Križarice in- tenzivno radile od 6 sati ujutro do u kasnu večer. Dan su počinjale sv.

Vrhpolju. Toga dana biće više sv. Misa. Ovak je raspored vlakova: iz Šibenika od- lazak prije podne u 2, 3:42, 8:11, 10:20, po- podne u 2:45 i 6:09 sati; povratak iz Vrh- polja prije podne u 4:07, 7:38, 9:54, po- podne u 0:04, 4:37 i 8:13 sati.

Dan bl. Nikole Tavelića, mučenika, našega građanina, slavi se u Šibeniku u stolnoj crkvi sv. Jakova u nedjelju 7. o- voga mjeseca. Ujutro u 5 sati biće pjevane lekcije, a u 5^{1/4} sati pjevana sv. Misa. Za- tim će biti tihe sv. u 8 i 9 sati, a svečana pjevana sv. Misa u 11 sati. Popodne u 5 sati biće po gradu ophod sa kipom svečevim, a zatim blagoslov sa Presvetim.

Križarice imaju zajedničku sv. pričest u nedjelju 7. t. mj. u 6^{1/2} sati ujutro u crkvi sv. Ivana.

Misom, pričesću i kratkom eshortom, Zatim su dolazila na dnevni red razna predavanja ideološke, organi- zatorne i praktične naravi, kao i u- pute u igre. U predavanjima: Kri- žarski pokret u svijetu i kod nas, Euharistijska obnova Križarice, Pro- blem prosvjetnoga rada u našoj or- ganizaciji, Kako će Križarice raditi za misije, Rekristianizacija obitelji po Križarici, Rad s našim najmanji- ma, Ćirilometodska ideja i Križarica, Liturgijski život Križarice i Izbor zvanja — jasno su zacrtani putevi, ciljevi i rad križarske organizacije. Veoma je utješljiva pojava, da su se i mnoge učiteljice - Križarice inte- resirale za rad tečajki, pak su se iz- svojih predavanja na misijskom i na svom posebnom križarskom tečaju zalijetale do nas, da se upute u vo- đenje križarske organizacije. Skupa s njima sastale smo se 13. VIII. na- večer na intimnoj veselici kod se- stara Križarica na sv. Duhu. Učenice su uz napomenuta predavanja imale i posebna obzirom na njihov položaj i rad u organizaciji.

Sve su tečajke bile oduševljene križarskom idejom. Neumorno su prikupljale najbolje ideje, savjete, upute u srce svoje i pribilježile ih u svoje bilježnice, da med iz tih košnica osladi život ne samo njima, već i čitavoj organizaciji, kojoj po- jedina pripada, te s više žara, požr- tvovnosti i ljubavi prionu na rad oko preporoda svoga naroda u Kristu.

Tečajka